

ПЛАНА НИЈЕ БИЛО

Плана није било. Чак ни начин на који су нам се догађале ствари не можете назвати „очекиваним“. Нешто као глад и жеђ. Увек су ту. Ништа нас није пратило осим прашине коју смо подизали. Било нас је двојица, тамо негде чекао је трећи. Сам, тако смо мислили.

У долини, поред реке, огромна олупина старе зграде. Летња киша је кренула па стала, зидови су светлели металнозеленом бојом. Гигантска шкољка, корњачин оклоп. Био је то неки завод, једном, не онај „завод“ у совјетском смислу – траке поред којих стоје радници у плавим оделима већ тиха, насељива утроба неке огромне оклопљене животиње у којој су се некад споро и значајно, попут шестоногих зглавкара, кретали чиновници у штофаним оделима.

Другар је знао где да се увучемо, ни мање ни више него кроз отвор где је некада могла бити глава џиновске корњаче. Позвао је трећег. Он је већ био унутра. Добро је знао то место. Попели смо се на спрат и залутали. Опустошене канцеларије. Низ прљавих, прашњавих просторија. Паучина у угловима. Још једном се јави одсјај сунчеве светлости у сутону, обоји нити. Можда је зато бела тако савршена. Можда пауци то знају. Имао сам у себи преко непотребан умор од терета година. Било ми је седамнаест, видео сам свог бога. Сваки следећи корак у тој опустелој шкољци чинио ми се

као педаљ ближе нечему сувишном. Страх од гушења, заостао из раног детињства, стварао је сад слику умирања у огромним чељустима која кад се затворе никог више неће пустити напоље. Океј, коначно смо их чули.

Другар који нас је чекао стајао је пред нама, мумлао нешто девојци која је седела у разваљеној наранџастој столици налик фотељи, клатио велику пластичну боцу пива као да је кадионица пред њеним палим носом. Примети нас и позове руком. Нико ништа није планирао, осим њега. Очекивана радост с његове стране, све као последица нечега што је тек требало да сазнамо, ишчезла је брзо – тражио је помоћ од нас. Девојци је позлило. Довукли смо још две столице и подigli јој ноге да легне преко њих. Скинуо је јакну и подметнуо јој је згужвану под главу. Спавала је.

Њега нисам тако добро знао, али, већ ме је грлио и позивао да попијем нешто. Њему је рођендан. Шеснаести. Женска која је лежала преко столица његова је другарица, додуше старија, пијана је и приде урађена с неким таблетама. Али, „требало би да дође к себи“, рече он и одврну чеп на флаши. Натегнули смо по повећи гутљај у круг и подригивали. Довукао је још две столице и понудио нам да седнемо. Ниједна столица није била иста. Повукао сам се до прозора и сео на даску. Занимало га је „што тако гледам“. Рекао сам му да буљим у столице. Није ме знао.

Да смо се нашли на почетној станици пута који је водио у смеру прославе његовог рођендан то смо схватили. Да ли ће овај пут бити незабораван или не то никоме није било важно, осим слављенику. Девојци се плувачка теглила из уста, негде на пола пута до пода тихо се одвојила од остатка нити и пала на прљав паркет. Њих двојица нису то приметили. Слављеник се уносио другару у фацу, кезио се и ударао песницом у његово раме све бодрећи га. „Биће још риба, рекла ми је за неке њене другарице, идеш са мном.“ Другар је питао шта ћемо са мном и са девојком. Остаћемо ту. Њих двојица ће по њене другарице, ионако је планирано да се довуче још пива, пун је лове. Вероватно јесте пун лове иако тако не изгледа. Кад неко ко не изгледа као особа пуна лове каже да је пун лове онда се у то не сумња. Погледао ме је и пришао. Потапшао ме је по фаци од чега ми је уво зазвонило и да је још потрајало шутнуо бих га у главу. Онда ми је напоменуо да „припазим на њу“. Другар је рекао неколико лепих речи о мени, повукао га за мајицу и овај се одмакао. Показао ми је руком иза полуотворених врата која су водиле у суседну канцеларију. Тамо има још пића. „Неће ми бити досадно“, рече слављеник. Пошли су, а онда се он окренуо. Вратио се до столице у којој је спавало девојчино лице и нимало нежно ископао лову из чепа јакне згужване под њеном главом.

Остао сам сâм. Требало ми је још пива. Пронашао сам га у суседној канцеларији. Тамо је лежала и једна флаша вотке. Читава канцеларија била је пуна наслаганог намештаја, столова и столица. Дубок издах, негде иза леђа. Нимало пријатно. Вратио сам се назад, приметио да се девојка окренула на столицама. Спавала је чврсто. Од њене размазане шминке на капку чинило се као да је једно око и даље полуотворено и гледа ме. Натеглао сам пиво из флаше. Један до другог стајала су у углу два ормана. Покушао сам да их отворим. Само сам упрљао руку. Онда угледам бели, обли лампион. Један од оних клозетских, с навојем. Стајао је тамо, на врху ормана. Вратила

ми се слика слављеника који ме тапше по фаци. Не знам одакле, али дође мисао да би било добро да му разбијем ову лопту од стакла у фацу кад следећи пут уради то.

Пиво је радило своје. Нисам се осећао боље. Време је пролазило, мрак је падао. Слика шестоногих чиновника који миле зидовима и плафонима вратила се у машту. Нешто кобно, самртно. Крв брже струји тада. Нисам могао да седим. Пришао сам јој. Њена гола кожа вирила је изнад срозане тренерице. Желео сам да осетим мирис. Само мемла и тежак, непроветрен ваздух. Откопчао сам панталоне и схватио да су ми руке прљаве. Просуо сам мало пива на шаку, опрао је и обрисао о поставу јакне. Пришао сам девојци и додирнуо њену кожу. Окренула се. Могао сам да приђем ономе што ме је занимало. Повукао сам ластич њене тренерице и завукао руку. Прсти су били тамо где сам ја хтео. Извукао сам их и омирисао. Још једном сам је погледао како спава. Као да се ништа није догодило. Тако нека остане. Могао сам брзо да урадим оно што нисам могао да избегнем. Кад сам осетио да је крај близу, осврнуо сам се. Видео сам оно што сам тражио. Слављеникова јакна, сада већ размотана и изгужвана, лежала је једним делом на поду. Клекнуо сам и завршио тамо оно што се морало завршити.

Поново обучен и усправан, стајао сам на средини собе. Имао сам још пола огромне флаше пива у руци. Видео сам благи осмех на девојчином лицу. Могао сам да наслутим да ће се овде ускоро створити они који су отишли. И они и неки други, нови. Пожелео сам да имам снагу да је узмем у руке и понесем са собом. Могла би бити са мном, моја девојка. Окренуо сам се и пошао путем којим смо дошли.

Доле, низ улицу, окренуо сам се још једном и погледао у зграду. Кунем се, као огроман оклоп неког гигантског рептила који се из њега извукао и отишао негде далеко.